

ΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΔΕΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΟΥΝΤΑΙ, ΔΕ ΣΚΥΒΟΥΝ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ !

Μετράμε ήδη την τέταρτη χρονιά υπαγωγής της ελληνικής οικονομίας στον μηχανισμό στήριξης και έχει γίνει προ πολλού φανερό ότι, σε μια προσπάθεια να διαχειριστεί ο καπιταλισμός την ίδια του την κρίση, γίνεται ένα βίαιο πέρασμα στη νεοφιλελεύθερη ατζέντα (βλ. διάλυση εργασιακών σχέσεων, ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων επιχειρήσεων, μαζικές απολύσεις στο δημόσιο τομέα, ανηλεής ανταγωνισμός στον ιδιωτικό). Υπό αυτό το πρίσμα μπορούμε να ερμηνεύσουμε τη σημερινή πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα. Το "κράτος πρόνοιας", ένα προγενέστερο μοντέλο καπιταλιστικής διαχείρισης, όπου η συναίνεση των από κάτω εξαγοραζόταν με στοιχειώδεις έστω παροχές και επιδόματα προς τους εργαζόμενους, τους ανέργους και τους συνταξιούχους, τα τελευταία χρόνια έχει δώσει τη θέση του σε ένα κράτος καταστολής, ελέγχου και τρομοκράτησης των αντιστεκόμενων. Η περιβόητη "ανάπτυξη", που ευαγγελίζονται τα αφεντικά, είναι ξεκάθαρο πλέον πως πατάει πάνω στη διάλυση όσων εργασιακών δικαιωμάτων έχουν απομείνει, πάνω στην μετατροπή της κοινωνίας σε ένα απέραντο εργασιακό κάτεργο. Ακόμα χειρότερα, έρχεται με όρους όχι μόνο οικονομικής, αλλά και φυσικής εξόντωσης των από τα κάτω αυτής της κοινωνίας.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, το κράτος και οι μηχανισμοί του (κυβέρνηση, δικαστές και αστυνομία), ως διαχειριστές αυτού του σάπιου συστήματος, κάνουν ό,τι μπορούν για να πατάξουν τις φωνές αντίστασης. Θυμόμαστε όλες τις απεργιακές πορείες που τσακίστηκαν από τους ένστολους δολοφόνους της ΕΛ.ΑΣ., τις επιστρατεύσεις των απεργών καθηγητών, των απεργών του ΜΕΤΡΟ και των λιμενεργατών το προηγούμενο διάστημα, την κρατική βία και τρομοκρατία που υφίστανται οι αγωνιζόμενοι κάτοικοι των χωριών της Β.Α. Χαλκιδικής, όπως επίσης και τις βίαιες εκκενώσεις των καταλήψεων του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου, ακριβώς διότι αυτές αποτελούν αγκάθι στα πλευρά του συστήματος. Θυμόμαστε ακόμα τις χιλιάδες απολύσεις και τις εκατοντάδες αυτοκτονίες τα τρία τελευταία χρόνια που στην ουσία όμως είναι θύματα της βίας τους κράτους. Όπως επίσης θυμόμαστε τους χιλιάδες μετανάστες που εξακολουθούν να βρίσκονται φυλακισμένοι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της αστικής δημοκρατίας, σε καθεστώς εξαθλίωσης, επειδή μέσα στην "ανάπτυξη" που οραματίζονται οι κυρίαρχοι, αυτοί περισσεύουν. Τέλος, δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τους καταληψίες μαθητές σε Λαμία και Ηγουμενίτσα που συνελήφθησαν, επειδή αντιδρούσαν στην υποβάθμιση του σχολείου τους. Όλοι θύματα της βίας κράτους και κεφαλαίου.

Σε αυτό το πλαίσιο της κρατικής βίας εντάσσουμε και τη σύλληψη τεσσάρων συντρόφων μας, μετά το τέλος της απεργιακής πορείας στην Πάτρα στις 25/9, στην οποία συμμετείχαμε ως συνέλευση με δικό μας μπλοκ. Οι τέσσερις σύντροφοί μας συνελήφθησαν με την κατηγορία της οπλοκατοχής για τις δέκα σημαίες που κουβαλούσαν στην πορεία και δικάζονται στις 6/11/13. Ως συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά | εργαλειοφόρος, μετρώντας την τέταρτη χρονιά παρέμβασής μας στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, με στόχο την όξυνση των ταξικών αντιθέσεων, τη σύνδεση των αγώνων και των αντιστεκόμενων κομματιών μεταξύ τους, και την κοινωνική και ταξική απερίφραστη, δηλώνουμε απερίφραστα πως τέτοιες πρακτικές και μεθοδεύσεις μας εξοργίζουν. Δηλώνουμε πως τίποτε απ' όσα έχουν σχεδιαστεί για το φίμωμα του λόγου και της δράσης των κοινωνικών αγωνιστών δεν πρόκειται να περάσει. Βρισκόμαστε συνειδητά στο δρόμο του ταξικού αγώνα, κομμάτι και οι ίδιοι του προλεταριάτου, σε ευθεία σύγκρουση με το κράτος και το κεφάλαιο, μέχρι την κοινωνική επανάσταση και τη γενικευμένη κοινωνική αυτοδιεύθυνση. Θα υπερασπιστούμε την παρουσία μας στο δρόμο και τη χρήση των μέσων που επιλέγουμε στον αγώνα αυτό είτε για αυτοάμυνα είτε για περιφρούρηση είτε για επίθεση. Μετά την ποινικοποίηση των αντιασφυξιογόνων μασκών, την ίδια στιγμή που η αστυνομία πλησιάζει ολοένα και περισσότερο το στρατό σε εξοπλισμό, τώρα φαίνεται ότι πάνε να ποινικοποιήσουν και τις σημαίες, οι οποίες αποτελούν, μαζί με τα πανώ και τα κείμενα, μια πολιτική σφραγίδα στο δρόμο. Πρώτη φορά γίνεται σύλληψη για σημαίες, και ως εκ τούτου η δίκη στις 6 Νοέμβρη έχει βαρύνουσα σημασία για την υπεράσπιση των απεργιακών (και όχι μόνο) κινητοποιήσεων.

Μέσα σε αυτό λοιπόν το κλίμα της ταξικής πόλωσης, ιδιαίτερα μετά τις αντιφασιστικές πορείες και συγκρούσεις με την αστυνομία που ακολούθησαν την πολιτική δολοφονία του εργάτη αντιφασίστα Παύλου Φύσσα (Killah P) από μαχαίρι χρυσαυγίτη, και επιπλέον σε μια περίοδο παρατεταμένων απεργιακών κινητοποιήσεων, το κράτος έρχεται να αυτοπροβληθεί ως το μέσο μεταξύ των δύο "άκρων". Τραβάει από τη μια το αυτί των πιστών σκυλιών του, του φασιστικού δηλαδή παρακράτους, ακριβώς επειδή ο σφιχτός εναγκαλισμός του με τους παρακρατικούς τραμπούκους, όπως συνέβαινε σε μια προηγούμενη χρονική περίοδο, δεν του είναι καθόλου χρήσιμος στην παρούσα συγκυρία. Από την άλλη, αντιμετωπίζει και καταστρέφει ως "άκρο" οποιονδήποτε αντιστέκεται και με αξιοπρέπεια παλεύει ενάντια στη λεηλασία της ζωής του. Σύν τοις άλλοις, το κράτος παρουσιάζεται να στρέφεται ενάντια στη Χ.Α, προκειμένου να φανεί ότι καθαρίζει ο παρακρατικός-ακροδεξιός βραχίονάς του, ούτως ώστε να μπορέσει να τον χρησιμοποιήσει σε δεύτερο χρόνο και πάλι ενάντια στο ταξικό κίνημα. Ταυτόχρονα, αυτοπροβάλλεται ως εγγυητής της ομαλότητας, της κανονικότητας, της τάξης και της ασφάλειας, την ίδια στιγμή που σαρώνει κυριολεκτικά τη ζωή και την αξιοπρέπεια των από τα κάτω. Αυτό που φαίνεται, λοιπόν, είναι ότι δήθεν κρατάει ίσες αποστάσεις ανάμεσα στους δολοφόνους φασίστες και τον αγωνιζόμενο κόσμο, για να φανεί στην κοινωνία ως ο παντοδύναμος ρυθμιστής που μπορεί να καταστείλει οτιδήποτε ξεφεύγει από τα όρια που το ίδιο θέτει.

Παρ'όλα αυτά δεν μας προκαλεί ιδιαίτερη αίσθηση όλο αυτό το στημένο πανηγυράκι των μιντιακών αποκαλύψεων για την Χ.Α. καθώς και η σύλληψη κάποιων μελών της. Και αυτό γιατί γνωρίζουμε προφανώς την αгаστή συνεργασία κράτους και παρακράτους. Στην παρούσα φάση αυτό που υπογραμμίζουν οι κρατικοί φορείς είναι ότι η μόνη βία που είναι ανεκτή είναι η βία του κράτους. Σύμφωνα με δήλωση του Άδωνη Γεωργιάδη "...νόμιμη βία είναι η βία των σωμάτων ασφαλείας." Κι ενώ φαινομενικά τραβάνε το αυτί των φασιστών, διότι «ξέφυγαν», στην πραγματικότητα προειδοποιούν όσους αγωνίζονται για το τι αντιμετώπιση τους περιμένει αν αμφισβητήσουν το μονοπώλιο της κρατικής βίας, αν τολμήσουν να αντεπιτεθούν δυναμικά. Στην ουσία όμως το ίδιο το κράτος και το κεφάλαιο εξέθρεψαν όλα αυτά τα χρόνια τη δολοφονική αυτή συμμορία για να εξυπηρετήσει τα δικά τους σχέδια. Συγκεκριμένοι εφοπλιστές και βιομήχανοι χρηματοδοτούσαν τη Χ.Α., ώστε να συντηρεί τα τάγματα εφόδου της, για να στρέφονται ενάντια σε εργάτες, ντόπιους και μετανάστες.

Και ασφαλώς βόλεψε πολύ ο αποπροσανατολισμός της κοινής γνώμης και η αλλαγή της ατζέντας την παρούσα στιγμή. Οι ίδιοι που τώρα δηλώνουν «αντιφασίστες» είναι που έφεραν στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό την ακροδεξιά ρητορική και τη Χρυσή Αυγή. Είναι οι ίδιοι που εξαπέλυσαν το κρατικό πογκρόμ του Ξένιου Δία εναντίον χιλιάδων μεταναστών πέρυσι το Σεπτέμβρη και τους στοιβάξαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, και τώρα δηλώνουν σοκαρισμένοι δήθεν από τις ρατσιστικές επιθέσεις της ΧΑ. Σύμφωνα με όλα τα παραπάνω, είναι ξεκάθαρο ότι το φασισμό δεν θα τον πολεμήσει το κράτος. Ίσα-ίσα που το κράτος και το κεφάλαιο θα τον χρησιμοποιήσουν ξανά, όποτε τον χρειαστούν. Τον φασισμό θα τον πολεμήσει ο κόσμος του αγώνα, πολεμώντας ταυτόχρονα το σύστημα που τον γεννά και το κράτος που τον θρέφει.

Η σύλληψη των τεσσάρων συντρόφων μας, συνεπώς, σχετίζεται και με την ολοένα εντεινόμενη ποινικοποίηση της απεργίας αλλά και το επικοινωνιακό παιχνίδι

των «δύο άκρων». Συλλαμβάνοντας τους τέσσερις συντρόφους μας, χτυπάνε κάθε αναρχικό, κομμουνιστή, αντιφασίστα, απεργό, καταληψία, διαδηλωτή, την ίδια δηλαδή την εργατική τάξη. Το κράτος μπορεί να διαμηνύει σε όλους τους τόνους πως καταδικάζει τη βία απ' όπου και αν προέρχεται και εσχάτως και τη βία της Χ.Α., αυτό όμως που δεν αποκηρύσσει είναι το πολιτικό περιεχόμενο πίσω από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα (δολοφονία ενός αντιφασίστα εργάτη και αγωνιστή), το ρατσιστικό περιεχόμενο πίσω από τη δολοφονία του Σαχζάντ Λουκμάν, δολοφονημένου από χρυσαυγίτη και αυτός πέρυσι, καθώς και τις εκατοντάδες των ρατσιστικών επιθέσεων σε βάρος μεταναστών. Πώς μπορεί άλλωστε, αφού εκεί που δεν φτάνει το μαχαίρι του χρυσαυγίτη, φτάνει το γκλομπ του μπάτσου, τα σύρματα ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης, η απόφαση ενός δικαστηρίου.

Βάσει λοιπόν όλων των παραπάνω, είναι καίριας σημασίας για τους από τα κάτω αυτής της κοινωνίας, για όλους όσους αγωνιζόμαστε, να τσακίσουμε στην πράξη τη "θεωρία των δύο άκρων". Ο κόσμος που παλεύει για μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης δεν μπορεί να τοποθετηθεί ως το ένα άκρο μιας γραμμής, που η άλλη της απόληξη είναι οι δολοφόνοι φασίστες. Απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου, του κράτους και των φασιστικών τους συμμοριών, ο κόσμος του αγώνα πρέπει με αλληλεγγύη να υπερασπιστεί τη λαϊκή ταξική αντι-βία, ως το κύριο όπλο που διαθέτει για την άμυνα απέναντι στην καπιταλιστική, κρατική και φασιστική βαρβαρότητα. **Να οξύνουμε τις ταξικές και κοινωνικές αντιθέσεις, να ρίξουμε τους σπόρους για την Κοινωνική Επανάσταση, την Κοινωνική Απελευθέρωση, τον Κομμουνισμό και την Αναρχία.**

Υψώνουμε τη γροθιά μας σε όσους αρνούνται να υποταχθούν, σε όσους απέναντι στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και το φασισμό κράτους και παρακράτους παραμένουν όρθιοι, σε όσους με αξιοπρέπεια αγωνίζονται για την ελευθερία.

**ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ!
ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΟΜΗΡΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ!
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ 4 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ
ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 6 ΝΟΕΜΒΡΗ 9:00 πμ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΑΣ**

**εργαλειοφόρος |συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά
συνέλευση κάθε Τρίτη στις 19:00 στο Εργατικό Κέντρο Πάτρας**